

KARUNA RIAZI

ZTRACENÍ VE HŘE



FRAGMENT

Ztraceni ve hře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Karuna Riazi
Ztraceni ve hře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

ZTRACENÍ VE HŘE

ZTRACENÍ VE HŘE

KARUNA RIAZI



FRAGMENT



Karuna Riazí
Ztraceni ve hře

Poprvé vydalo v roce 2017 nakladatelství Simon & Schuster Books For Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, 1230 Avenue of the Americas, New York, N.Y.10020

ISBN 978-1-4814-8696-5

Text copyright © 2017 by CAKE Literary LLC

Jacket Illustration © 2017 by Mehrdad Isvandi

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Z anglického originálu *The Gauntlet* přeložil Vojtěch Ettler.

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Číslo publikace 31 920, 1. vydání, 2018

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Lenka Krebsová

České vydání © Albatros Media a. s., 2018

Translation © Vojtěch Ettler, 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-3589-5 (1. vydání, 2018)

ISBN e-knihy 978-80-253-3706-6 (1. zveřejnění, 2018)


ALBATROS MEDIA a.s.

*Mé rodině, která mě naučila, jak myslet sama za sebe
a mít úctu k pravidlům*

PROLOG



U Mirzů doma se ve volných chvílích často a s oblibou hrály deskové hry. Ať už výběr padl na Monopoly, Člověče, nezlob se! nebo třeba Master Mind, do každé se všichni členové rodiny pouštěli se stejnou vervou.

A jak už to v rodinách bývá, od Fáří se očekávalo, že jednou za čas nechá vyhrát svého mladšího bratříčka. Nebralo se to jako „podvádění“, i když Fáří si to přesně tak pro sebe označovala. Takové pravidlo každopádně důvěrně zná každý starší sourozenec – stejně partie není vyrovnaná, když hrajete proti někomu mnohem mladšímu, a Fáří už měla nakročeno do puberty. Dobře věděla, že když s Ahmedem tu a tam prohraje, pomůže mu vybudovat si sebevědomí... a zároveň se vyhne fňukání, které neomylně přicházelo, kdykoliv se nemohl prohlásit za vítěze.

Jenže poslední roky se u Mirzů zavedlo nové rodinné pravidlo, které všechna ostatní herní pravidla přebíjelo: Pokud

jsi Fári Mirza, pokaždé když budeš něco hrát, musíš přizvat i svého bratříčka. A prohrát s ním musíš úplně *každou* hru. Žádné jestli, ale, vždyť a další výjimky.

To pravidlo platilo, dokonce, i když si chtěla zahrát se svými kamarády, které neviděla celé měsíce. A dokonce, když zrovna slavila dvanácté narozeniny.

KAPITOLA PRVNÍ



Fáří se zády opírala o pohovku v obývacím pokoji a ostražitě sledovala, jak dovnitř proudí hosté, kteří přicházeli na její oslavu. Právě měla s Ahmedem rozehraný zápas v kuličkách.

„Teď já, apu Fáří!“ zakřičel Ahmed s nadšením sedmiletého kloučka a všichni příchozí sebou trhli. „Jsem na řadě!“

Seděl na podlaze vedle své sestry a před sebou měl otevřenou krabičku plnou čenna murkí. Jednu z měkkých vláčných kuliček sýra ve sladkém těstíčku, které do Ahmeda padaly po hrstech, jí nabídl. „Dáš si?“ zeptal se a mával jí s dobrotou před obličejem.

Fáří nakrčila nos. Na sladké si nepotrpěla, dokonce ani na bangladéšské dobroty, které zbytek její rodiny zbožňoval. Ráda se v tomhle považovala za takového malého rebela.

„Nechtěl bys zkusit nějaké dobroty, co připravila mamka? Samosy nebo pakory? Nebo si chvílku povídat s Es

a Alexem?“ odpověděla mu Fáří otázkou. Když se jednalo o Ahmeda, vždycky to zkoušela s přesvědčováním. „Docela dlouho jsme se s nimi neviděli.“

„On si prostě s tebou chce hrát, Fáří,“ ozvala se Es a shlédla na Fáří ze svého místa na pohovce.

Fářin jediný další kamarád Alex seděl v křesle opodál, rukou se probíral svými hustými kudrnami a nosem rejdlil po stránkách nějaké knížky. Od zahuhlaného pozdravu, když se ukázal ve dveřích, s Fáří ani s nikým jiným neztratil slovo. Alex toho nikdy moc nenamluvil, ale takhle netečný ještě nikdy nebyl.

Ten den se Fáří s Es a Alexem viděla poprvé po několika měsících. Měla dojem, že se jejich přátelství... ne pošramotilo, ani vytratilo – nic tak hrozného, žádná nenávratná škoda –, ale prostě tak trochu ochablo.

„Pojďme ještě hrát. My dva,“ zažadonil Ahmed. „Teď si ty dobré kuličky můžeš nechat ty.“

Fáří se na něj usmála. Ahmedovi je teprve sedm, připomínala si, kdykoliv se začala cítit otráveně. Stejně jako ona, i on přišel při stěhování z Queens do Upper East Side o svoje kamarády. A s navazováním přátelství to měl Ahmed vzhledem ke svým potřebám těžší. Takže mu nakonec Fáří tváří v tvář jeho děravému úsměvu i na svoje narozeniny, kdy měla pocit, že jí vesmír dluží trochu porozumění, když se jí ne vždycky chce hrát se svým bratříčkem, stejně všechno odkývala.

„Fajn, tak ještě jednu hru,“ svolila a křídou na podlahu nakreslila kruh.

Ahmed si kuličky rozestavil do kříže. „Já první.“

„Jak jinak.“

Opřel se kloubem palce o zem a vystřelil prostředníček vpřed. Jeho oblíbená duhovka šikovně vrazila do ostatních kuliček a rozehnala je do všech směrů. Tři vylétly z kruhu ven a jedna narazila do čísi boty.

Teta Zohra.

Chvilí nad Fáří a Ahmedem jen tak stála, pak se sehнула pro krabičku se sladkým sýrem a strčila si několik kousků do pusy.

„Moje sýrové kuličky!“ zaječel Ahmed a skočil po krabičce.

Tetiny tenké rty se stočily do něčeho, co připomínalo úsměv. U kohokoliv jiného by to vypadalo spíš jako škleb. Byla hubená jako tyčka a vysoká jako věž. Na sobě měla nezdobený salwar kamíz, který ostře kontrastoval s blyštivými třpytkami na azurovém lemu a dlouhých rukávech Fáriných šatů. Zohra krabičku Ahmedovi bez boje vydala a Ahmed se po sladkých kuličkách hned nenasytně vrhl.

„Proč nejdeš za svými hosty, Fáří?“

„Šla bych, ale...“

„Vyhrávám, masi Zohro,“ vysvětlil Ahmed.

„Ahmede,“ začala teta Zohra jemně, „chtěla bych s oslavenkyní taky trochu oslavovat, stejně jako ostatní. Nesmíme její hosty nechat čekat.“ Teta Zohra to s Ahmedem docela dobře uměla, obzvlášť s ohledem na to, jak zřídka ji Fáří a Ahmed vídali: teta se většinou držela stranou. A i když je

přijela navštívit, stejně zůstávala potichu. Působila dojmem, že se její mysl bez ustání toulá někde daleko.

„Mí hosti to tak úplně nejsou. Přišly tetičky a pár děcek z nové školy. Radši bych zůstala tady.“ Fáří počítala s tím, že zrovna teta Zohra to pochopí. Koneckonců ani ona společnost příliš nevyhledávala.

Teta se na Fáří kratičce usmála. „No, jsou to tvoje narozeniny. Ale měla by sis užít trochu zábavy. Dárek ode mě jsem ti nechala v patře. Můžeme ho rozbalit po oslavě. Řekla bych, že pro něj najdeš dobré využití. Určitě si s ním poradiš líp než já.“

„Je ten dárek ve tvém pokoji, masi Zohro? Můžu pro něj dojít? Můžu ho rozbalit já?“ Ahmed napřáhl nohu, aby Fáří kopl do holeně, čemuž se díky dlouholetým zkušenostem obratně vyhnula. Náhlé záchvaty vzteku nebyly u Ahmeda nic nového. Aby se tomu táta s mamkou vyhnuli a Ahmed nezačal vyvádět, dávali mu dárky dokonce i na Fářiny narozeniny.

Zatnul ruce v pěst a začal hulákat: „Prosím! Prosím! Nech mě ho rozbalit, apu Fáří!“ Když se takhle rozjel, tiskl k sobě víčka tak silně, že mu oči skoro zmizely. Vypadal, asi jako kdyby si něco usilovně přál, než sfoukne svíčky na dortu, nebo jako kdyby se snažil sám sebe vymáčkout ze světa.

Na vteřinku Fáří napadlo, že by nebylo tak špatné, kdyby vážně zmizel – kdyby si ho najednou skřetí král odnesl do temných hlubin kouzelného labyrintu nebo kdyby se propadl do jiné dimenze.

Jenže byli zkrátka nerozlučná dvojka: Fáří a Ahmed, Ahmed a Fáří. Život bez něj si ani nedokázala představit.

„Ten dárek je pro mě. K narozeninám. Ty jsi svůj dostal už předtím. Ty úplně nové lesklé kuličky,“ připomněla mu. Uvědomovala si, že Ahmedova porucha zvaná ADHD nad ním občas přebírá kontrolu. Táta jí vysvětlil, že Ahmed má chvíle, kdy se ocitne v zajetí svých vlastních emocí, jako by se ztratil v zamotaném bludišti, a že Fáří musí být trpělivá, než zase najde cestu ven.

Právě teď táta v jídelně rozebíral se strýcem Musafirem nové kanceláře, které si pronajal pro svou softwarovou firmu. On se zrovna v tuhle chvíli s Ahmedem a jeho zamotaným nitrem potýkat nemusí.

„Něco ti ukážu, Ahmede,“ navázala teta Zohra a mávla mu dlouhými pavoučími prsty před očima. Ve světle se na nich zatřpytily složité linie několika skládacích prstenů.

Ahmedovi se rozšířily zorničky. Skládací prsteny se jim ještě nikdy do rukou nedostaly, ale protože pocházeli z tak hravé rodiny, samozřejmě o nich už slyšeli. Každý prsten sestával ze vzájemně propojených tenkých kroužků, které dohromady tvořily krásný spleťový reliéf podobný do sebe zaklesnutým zlatým vlnkám. Teta Zohra Ahmedovi nad hlavou mrkla na Fáří.

„Počkej! Napřed moje kuličky!“ Ahmed poskočil právě jako jedna z jeho drahých kuliček a vrhl se pod pohovku, aby je posbíral. Teta Zohra šla za ním. Fáří se cítila trochu provinile, že ji zaplavila radostná úleva.

Teta Ahmeda odlákala ke kuchyni, kde měla mamka bezpochyby plno práce. Fáří se na svou maminku podívala skrz servírovací okénko: Míchala v hrncích po okraj plných pobublávající omáčky, kari a kouřící rýže a postupně brala do rukou kořenky, pečlivě vyrovnané na lince, a sypala z nich do jídla zářivě barevné koření.

Vchodové dveře se otvíraly a zavíraly a dovnitř se hrnuli další a další Fářini noví spolužáci. Většinu z nich doprovázely jejich maminky, tu a tam s nimi ale taky přicházely chůvy, které houpaly jejich mladší sourozence na kolenou a obsazovaly volné rohy taškami nacpanými plenkami. Všichni jí při příchodu zamávali a prohodili pár milých, zdvořilých a bezobsažných vět.

Fáří věděla, že by se měla se svými hosty řádně přivítat, jak se sluší a patří na mladou bangladéšskou dámu. Jenže skoro všechny ty děti ještě pořádně neznala a ony neznaly ji. Na svoje narozeniny se chtěla vyhnout tomu, aby musela jen tak klábosit o ničem, jak se stávalo mezi ne zrovna blízkými kamarády. A ze všeho nejvíc se jí nechtělo probírat svůj šátek. V bývalé škole nebudil žádnou velkou pozornost. Ve třídě v Queens totiž nenosila hidžáb jako jediná. Tam každý věděl, jak se mu správně říká, a nikdo se nesnažil tahat za volné konce ani se neptal, jaké má vlasy a jestli vůbec nějaké má. Teď chodila do školy uprostřed Manhattanu a ve třídě byla s hidžábem sama.

Fáří vstala z podlahy a posadila se vedle Es, která se mezitím zabavila hrou na telefonu. Ještě před rokem by Fáří

neměla nejmenší potíže prolomit ticho a navrhnout něco zábavného. Teď se cítila nejistě. Má nadhodit, ať si zahrají Monopoly? Minulý rok hraním deskovek strávily dlouhé hodiny. Ale teď se to zdálo jako něco pro malé děti. Co když její kamarády deskové hry přestaly bavit? Má se jich radši zeptat na školu? Nebo by tím jenom upozornila na to, že už tam nechodí? Tak či tak, o škole se nikdo rádo nebaví. Fářino přemýšlení přerušila sama Es. „Pojďme něco dělat... je tu nuda,“ řekla.

„Taky se mi zdá,“ souhlasila Fáří a okamžitě ji bodlo u srdce. Má dneska oslavu, a její kamarádi se nudí.

„Můžeme rozbalit nějaké tvoje dárky?“ vzhlédl Alex od svojí knížky. „Třeba jsi dostala něco parádního.“

„Mamka by nejspíš nechtěla, abych je rozbalovala předtím, než oslava skončí. Vypadalo by dost neomaleně, kdybych si je přímo před všemi odnesla ze stolu.“

„A co ten dárek od tvójí tety? Neříkala náhodou, že je v patře?“ vzpomněla si Es.

Fáří si připomněla, jaké dárky od tety Zohry během let dostala: sadu nožů s ovocnými vzory z nejbližších domácích potřeb, aby se Fáří „naučila barvičky“, a nepadnoucí oblečení s výstředními vzory, které teta sehnala v nějakých zapadlých bengálských buticích ještě v Dháce. Takové ty dárky, které byste na Vánoce čekali od roztržité babičky, které se rozdávají vcelku náhodně a bez rozmyslu.

„Tipuju, že to nebude nic zajímavého,“ utrousila. „Ale klidně to můžeme prozkoumat.“

Fáří, Alex a Es si nabrali nějaké dobroty a vydali se po schodech nahoru. Es nesla dva podnosy naložené samosami, smaženými zeleninovými pakorami a jedním nebo dvěma přeslazenými koláčky, které je určitě rozmlsají, a Alex se zařadil dozadu a nervózně se ohlížel přes rameno, jestli si jejich úniku nikdo nevšiml.

Fářina teta byla ubytovaná v pokoji pro hosty. K jejich překvapení ale za dveřmi našli Ahmeda, který v rukou držel čtvercový balík omotaný prostým hnědým papírem.

„To je můj dárek!“ Fáří k němu přiskočila a vytrhla mu balík z ruky. „Jak jsi dokázal pláchnout tetě Zohře?“ Ne že by Fáří potřebovala slyšet odpověď. Ahmed měl opravdové nadání někam se zatoulat, aniž si toho kdokoliv všiml. To byl jeden z důvodů, proč ho Fáří tak bedlivě střežila, když šli ven.

Ahmed vylezl na postel a začal poskakovat. „Rozbal ho! Rozbal ho!“

Fáří netušila, co se nachází uvnitř. Přemohl ji pocit, že má před sebou něco nového a neznámého, že se něco vznáší ve vzduchu a voní to stejně omamně a těžce jako pára nad maminčinými hrnci. Začalo ji zvědavostí mravenčit v zádech. Pustila se do rozbalování, během kterého musela odstrkávat Ahmedovy neodbytné ruce. Za chvíli se objevil roh krabice z leštěného dřeva.

Netrvalo dlouho a z papíru vyklouzl celý dárek. Zvedla ho na světlo, zatímco Alex jí natahoval krk přes rameno.

Byla to nějaká hra. Se vši pravděpodobností desková hra. Měla stejný čtvercový tvar, jaký herní krabice obvykle

mívají, ale byla bytelnější a vypadala starobyle. Tmavé dřevo zdobily rytiny kopulovitých paláců s ladnými spirálami a vysokými oblouky, hrůzostrašného pavouka s děsivě velkými a pečlivě vyvedenými kusadly, elegantně stočeného ještěra, jiskřivého minaretu a útlých přesýpacích hodin – a přesně uprostřed víka bylo širokými písmeny napsáno TAHADÍ: HRA PÍSKU A KRVE.

Když se Es naklonila vpřed, aby měla lepší výhled, oči se jí rozšířily a pusa se jí radostí a vzrušením stočila do malého o.

„Páni,“ vydechl Alex.

Ahmed celý rozčílený hopsal nahoru a dolů. „Já to chci, apu Fári,“ vyrážel ze sebe. „Já to chci!“

„Co to vůbec je?“ zeptala se Es.

Fári se zarazila s rukou nad dřevěným víkem. „To... já nevím.“

Ještě než stačila větu dokončit, hra se sama od sebe začala jemně otřásat.

KAPITOLA DRUHÁ



Ten pocit se těžko popisoval. Byly to takové mírné rytmické záškuby. Skoro jako...
... tlukot srdce. Až příliš jako tlukot srdce.

Fáří si krabici prohlédla pozorněji. Všimla si, že dřevěný povrch pokrývají skvrny od oleje. Nebo... byl to vlastně olej? Některé totiž byly mnohem tmavší, než by měly být, a na okrajích se zbarvovaly doruda. A na pohled se zdály drsnější a zvrásněné, takže spíš než olej Fáří připomínaly zaschlou krev.

„Já chci hrát,“ oznámil Ahmed a tahal svou sestru za rukáv. „Apu Fáří, pojďme hrát.“

„Za chvilinku, jo?“ mírnila ho Fáří. Srdce jí divoce tlouklo.

„Proč se tváříš tak divně?“ zeptala se jí Es.

Fáří se otočila ke svým přátelům: k Alexovi, který sice zůstal zticha, ale mezi obočím se mu objevila zvědavá vráska,

a k Es, která měla nakloněnou hlavu a zrzavé kadeře jí padaly na rameno jako vodopád.

„Ta krabice se... hýbe.“

„Cože?“ zamračil se Alex.

„Je to jako zemětřesení. Nebo... něčí tep.“

„Ty cítíš něčí tep? Zevnitř?“ nechápala Es.

Fáří jí dřevěnou krabici podala.

Jednadvacet, dvaadvacet...

Es vytřeštila oči a zprudka se narovнала. „Co to bylo?“

„Vidíš?“ zvolala Fáří a po páteři jí až do konečků prstů sjela vlna úlevy. Nenamlouvala si to. Vážně se dělo něco moc divného.

Es krabici předala Alexovi.

Jednadvacet, dvaadvacet...

Alexovi málem vypadly oči z důlků.

„Teď já!“ Ahmed se pokusil protlačit mezi ně. Es přísně natáhla ruku.

„Promiň, Ahmede, ale tohle není pro špunty,“ prohlásila a vrhla potutelný pohled na Fáří.

„Já už ale nejsem špunt! Je mi sedm a čtvrt.“ Ahmed ohrnul spodní ret, který se mu začal povážlivě třást. Vypadalo to, že se už už rozpláče.

„Prosím tě, Ahmede, teď ne,“ odbyla ho Fáří. Svráštila obočí a prsty se snažila zachytit prchavý tep v krabici.

Jeden úder... druhý...

Ahmed se divoce vrhl vpřed a odrazil Esinu napřaženou paži.

„Ahmede!“ vykřikla Fáří, ale už bylo pozdě. Ahmedovi se podařilo vytrhnout jí krabici z náručí.

„A mám tě!“ zahřímala Es, když po Ahmedovi skočila a na poslední chvíli ho chytila za patu. Ahmed sebou mlel a kopal, přičemž mu krabice vyklouzla z rukou a s rachotem se zřítila na podlahu.

„Nehrajte beze mě,“ fňukal.

„Promiň, čutku Ahmi. Zahrajeme si potom ještě kuličky.“

Ahmed na ni celý zakaboněný vyplázl jazyk.

Fáří nesnášela, když ho musela odmítat, obzvlášť před dalšími lidmi. Hnědé oči se mu zalily slzami. „Teď jsem na radě já, abych si taky užila trochu zábavy se svými kamarády, chápeš?“ vysvětlovala mu Fáří.

„To není fér! Já nikdy žádné kamarády nemám!“

„Za minutku si s tebou přijdu něco zahrát.“ Po Ahmedově zardělé tváři se skutálela jedna velká slza. Setřela ji polibkem. Odpelášil a práskl za sebou dveřmi.

„Nebud' taková padavka!“ křikla za ním Es.

Fáří ji zpražila pohledem.

„Co je?“ bránila se Es.

„Pojďme do mého pokoje, kdyby se náhodou vrátil.“

Fáří vzala hru nejistě do rukou a vykročila ke dveřím.

„Vypadá to tu nóbl,“ poznamenal Alex, když přecházeli po chodbě do Fářina pokoje. Měl pravdu, jejich nový dům byl vážně nóbl.

„Díky,“ zamumlala Fáří. Nechtěla se sem přestěhovat, ať už to tu bylo jakkoliv honosné. Nový dům jí připadal

zbytečně veliký a prázdný a Fání se z toho cítila osaměle. Jejich rodinný domek v Queens byl možná poloviční, ale nikdy jí nepřišel stísněný. Podle Fání nabízel prostoru právě tak akorát. Jenže jak se ukázalo, v Upper East Side se zřejmě nemůžete cítit doma, dokud i ta nejmenší čajová lžička nemá v příborníku pořádný manévrovací prostor. Jako by čajové lžičky potřebovaly nějak manévrovat.

Es a Alex se protáhli za Fání do pokoje a zavřeli dveře.

„Když se teď Ahmed vzteká, možná mamce práskne, že jsme tady nahoře. Takže pojďme rychle hrát a já pak pro něj něco vymyslím.“ Fání odklopila dřevěné víko a rozložila na podlahu vedle postele neobvyklé herní komponenty. Stejně jako krabice vypadaly starodávně. Byla tam herní deska s vyrytými zlatými symboly – lvy, pavouky, velbloudy a nějakými dalšími tvory, kteří už se nedali rozpoznat – a asi stovka obarvených, ručně zhotovených kostek, které se skoro míhaly před očima, jak se jejich pestrobarevné stěny leskly ve světle.

Es jednu z nich zvedla. „Hm? Na co to všechno asi je?“

Fání i Alex pokrčili rameny a pokračovali v průzkumu dalších herních součástí. Hra ještě obsahovala čtyři hráčské figurky z hlíny, malinké dřevěné molo obdélníkového tvaru, které podpíralo šest kuleček, hromadu sklíček v pastelových barvách připomínajících kousky vitrážových oken a drobné rezné pytlíčky, které Alex nechápavě obracel v prstech.

„Jsou těžké,“ poznamenal a Es si od něj jeden vzala.

„Fakt že jo,“ potvrdila, pak povolila šňůrku a nahlédla dovnitř. „Jsou plné písku!“

„To je tak divné.“ Alex si pohrával se čtveřicí hliněných postavíček: byly veliké asi jako šachové figurky a neměly tvář. „Proč jim neudělali normální obličej?“

„To nevím,“ řekla Fání. „Nic takového jsem nikdy neviděla.“

„A sáhněte si na to sklo. Je strašně hladké a fakt zvláštní,“ dodala Es.

Fání z herní desky vysunula jakousi dřevěnou tabulku a podržela ji tak, aby jí kamarádi mohli nakukovat přes rameno. Písmena byla vyrytá a pozlacená stejně jako ornamenty přímo na desce. Jenom se snad ještě víc třeptala a zdálo se, že se různě přeskupují a přetváří. Když se text konečně vyjasnil, Fání ho přečetla nahlas:

Jak hrát:

Umístěte všechny herní součásti doprostřed herní desky.

Vysypte hromádky písku do každého rohu.

Proneste: „Jsme připraveni na Tahadí!“

Až hra započne, dozvíte se přesná pravidla. Neviděné bude odhaleno.

Neviděné. Fání se zamračila a destičku obrátila. Druhá strana byla prázdná.

„To nám ale nic neřeklo!“ postěžoval si Alex. „Jak přesně se to hraje?“

„Těžko říct,“ připustila Fári.

Es už začala skládat herní komponenty doprostřed desky.
„Tak schválně, co se stane, když ten návod poslechneme.“

Fári cítila, jak se jí pod kůží neodbytně rozlézá pocit, že je něco špatně. Jejímu rodu v krvi kolovala pověřčivost úplně stejně jako plazma a krevní destičky. Kolikrát jako malá holčička seděla na kolenou různým tetičkám a uchváceně poslouchala jejich děsivé příběhy o Ghayb, neboli neviděném. Zejména o džinech. Tihle džinové se ani za mák nepodobali roztomilým duchům plnicím přání, ve které je proměnil Disney. Tihle džinové se měnili od škodolibců po... mstitele.

Jednou se nějaká žena vracela domů s těžkým balíkem v rukou, zakopla o neviděného džina, který se rozvaloval přes cestu, a nechtěně mu zlomila prst na noze. Džin jí oplatil tak, že jí na nohou zlámal všechny prsty. Nebo třeba sousedův bratr se s jedním džinem spřátelil, aniž znal jeho skutečnou povahu. Netrvalo dlouho a džin se na něj přilepil tak, že když se ten muž rozhodl oženit se svou dětskou láskou, zaplavila ducha žárlivost a oba skoro ubil k smrti.

Fári se zachvěla a cítila, jak jí po páteři vzhůru vystřelují varovné prsty a otírají se jí o obratle: *Bud' opatrná.*

„Radši bychom to měli zase schovat,“ prohlásila a odstrčila od sebe desku pryč.

Es a Alex se k ní otočili. „To myslíš vážně?“ zvolala Es.
„Vždyť jsme ji ještě ani nerozestavěli!“

Alex se nakláněl nad herní deskou. „Ty instrukce nedávají smysl,“ uznal, „ale proč to nezkusit?“

„Tak starou hru jsem nejspíš ještě nikdy nehrála,“ přidala se Es. Sama teď nasadila plně přesvědčovací tón, jaký Fáří obvykle používala na Ahmeda.

„Ale úplně *prastará* být nemůže,“ podotkl Alex, „protože návod je napsaný tak, jak mluvíme dneska.“

„Já vám nevím. Mám...“ Fáří hledala slova. „Mám takový divný pocit,“ dokončila.

Es k ní natáhla ruku a položila jí dlaň na rameno. „No tak,“ řekla překvapivě něžně na... no, na Es. „Třeba to bude fakt zábava. Lepší než jít dolů za ostatními, ne?“

„Jo... to jo.“ Jak se tak na hru dívala, uvědomovala si, že pro její kamarády musí být naprosto neodolatelná. Alex miluje dějepis a bude jí chtít přijít na kloub. A Es se zase vyžívá v jakémkoliv druhu náhlých dobrodružství, takže si nedá pokoj, dokud se nedozví, co se stane dál. Když se do hry pustí, Fáří nepochybovala, že nudit se nebudou... a nebylo to přesně její přání?

„Tak už se nedělej, Fáří. Vždyť tě určitě samotnou zajímá, co bude dál.“

Fáří zašoupala nohou po koberci. Když se na ni Es dívala jasným pohledem a Alex si něco broukal pod vousy, zatímco zkoumal jednu z kostek, její obavy se jí najednou zdály hloupé. A dětinské. Povzdychla si, narovнала ramena a přikývla. „Tak dobře. Ale jestli se začne dít něco divného, hned to balíme a vracíme to tetě.“

„Jasně!“ zazářil Alex radostí.

„To si piš!“ zavýskla Es a ještě naposled Fáří zmáčkla rameno, než se natáhla pro pytlíčky s pískem. „Tak jdeme na to.“

Provedli všechno podle návodu: kostky, sklo a molo nakupili doprostřed desky a písek vysypali do rohů.

Když se zase usadili, aby si svou práci prohlédli, Fáří si nebyla úplně jistá, jestli cítí úlevu nebo zklamání. Před sebou totiž měla prostě jenom jeden velký nepořádek.

„Tak jo, lidi,“ prohlásila. „Nic se neděje.“

„Zapomněli jsme říct tu větičku.“ Es chytila dřevěnou tabulku a pronesla: „Jsme připraveni na Tahadí.“

Herní deska se pohnula. Tentokrát se nejednalo o žádné jemné zachvění. Tentokrát sebou prudce šklubla.

Es vypadla dřevěná tabulka z ruky.

Alex se urychleně odtáhl. „Co to má znamenat?!“

Dívky ucouvly za ním a všichni oněměli úžasem sledovali, jak herní deska vyrostla do rozměrů mohutného pařezu. Poryv větru zatahal Fáří za šátek, Es nadzvedl ofinu a roztočil písek v bouřlivém víru. Napůl zavřenýma očima Fáří nevěřicně pozorovala, jak se kostky a sklo seskládaly dohromady do podivné plástve připomínající jednu z těch marockých lamp, které táta přivezl z Marrákeše.

Plástev ožila a rozzářila se, jako by v ní kdosi zapálil svíčku.

KAPITOLA TŘETÍ



Vítr utichl, ztratil se v poušti okolo hry a zanechal po sobě dva rozčuchané vrabčáky a jednu vyjukanou sovičku, které z předtím skvěle upraveného hidžábu trčely vlásenky na všechcny směry.

„Ehm, co že se to právě stalo?“ našla konečně Fári hlas. Zněl jí slabě a cize. Napůl očekávala, že dovnitř vtrhne její matka. Nebyla nejmenší šance, že by všechno to otřásání a rachot nedolehly až k hostům v přízemí. Fári měla dokonce pocit, že v průběhu burácení samovolné písečné bouře zaslechla, jak se dveře jejího pokoje otevřely, ale když je teď rychlým pohledem zkontrolovala, byly zavřené.

Alex najednou vyjekl a vrhl se dopředu.

„Na nic nesahej, Alexi!“ varovala ho Es.

Jenže Alex už rukama vystřelil vpřed, hmátl po třech hráčských figurkách a posadil se zpátky vedle holek. „Tohle není možné,“ zašeptal. Figurky povyrostly a už to nebyly

jenom neforemné hroudy bez obličejů... staly se z nich dokonalé kopie Fáří, Alexe a Es. Malinký Alex byl vyvedený do poslední kudrny, měl naznačenou čokoládově hnědou kůži a na skoro neznatelném nose mu seděly titěrné brýle. Esina figurka se pyšnila jejími typickými zrzavými vlasy a stála rozkročená s rukama založenýma na prsou, jako by právě chtěla zakročit proti neviditelnému zloduchovi. Fáří svou postavičku opatrně zvedla Alexovi z dlaně a podržela ji na světle. Měla ve tváři – teda ta figurka – vyrytý poněkud zmatený výraz a kolem hlavy omotaný miniaturní šátek, který jí spadal přes ramena.

„To musí být nějaký hologram nebo tak něco, že jo?“ Fáří patřila k lidem, kteří se řídí rozumem. Kterí si na přechodu vždycky počkají na zelenou. Pro ty podivnosti kolem muselo existovat nějaké logické vysvětlení.

„Jsou tvrdé na dotek,“ namítl Alex a jezdil prstem po rysech svého vlastního obličej v hliněné podobě. „To žádný hologram není.“

Fáří ze zvědavosti sáhla po zbylé figurce, která zůstala v krabici. Její podezření se potvrdilo. Pořád byla jako polotovar bez výrazu, nevypadala jako nikdo, koho znali. Pak se zadívala zpátky na tu, která se čarovně proměnila v její malé já.

Es si odkašlala a odhrnula si ofinu z očí. Vzala Fáří z ruky obě figurky a zvědavě si je prohlížela. Pak se zakřenila. No jistě. „To je ta nejúžasnější hra, jakou jsem kdy viděla!“

„Nemyslíte...“ začala Fárí. „Teda jako, vy...?“ Chtěla říct *Vy se nebojíte?*, protože ona nahnáno rozhodně měla. Uprostřed jejího pokoje se objevila obrovská lucerna, která v sobě ukrývala celý nový svět. Přímo před očima se jí jako mávnutím kouzelného proutku nějaká hra nafoukla na desetinásobek svých rozměrů. V ruce držela panenku, která jako by jí z oka vypadla. Zjistila, že má ve společnosti svých nejlepších kamarádů jazyk znova zavázaný na uzel.

Alex si posouval brýle na nose. „No... je to zvláštní. Ale zároveň bezva. Taky jednou nejde o ohrané plastové žetony a papírové kartičky jako vždycky. Nejspíš se to všechno dá rozumně vysvětlit.“ Otočil se k Fárí. „Dala ti to tvoje teta. Tak to musí být v pohodě, ne?“

Fárí se štípla do kořene nosu úplně stejně jako její otec, když se jeden z jeho bratrů rozhodl, že se k ostatním se svou rodinou nakonec na svátek konce půstu nepřipojí.

„Dobře, dobře. Jestli sem ale vtrhne můj bratr, okamžitě končíme. Nechci, aby se k téhle věci vůbec ani přiblížil.“

„Platí!“ řekli Es a Alex sborově.

Pomalů se k zářící lucernovité věci připlížili.

Alex zamžoural do jednoho skleněného okénka. „Podívejte! Vevnitř jsou paláce. A taky pozemní lanovka.“

„Cože?“ zeptala se Fárí a obočí jí vyletělo vzhůru.

„Jel jsem v ní minulé prázdniny, když jsme byli ve Švýcarsku,“ doplnil. „Pojď se podívat.“

Fárí se taky podívala do okénka a uviděla několikaúrovňové nádherné paláce, které jí připomněly, jak jednou

s rodiči jeli na dovolenou do Rádžasthánu v Indii, který je proslulý rozsáhlou pouští posetou prastarými stavbami zavátými pískem, význačnými svými četnými věžičkami, oblouky a složitě vyřezávanými džálí, ornamentálními okny. „To je krása. Uprostřed dokonce svítí minaret.“

„Co máme dělat dál?“ zeptala se Es.

„Lidi,“ ukázal Alex, „na tabulce je napsané něco jiného.“

„A co?“ pobídla ho Fání.

Alex si odkašlal a začal číst:

Strůjce vás vítá v Tahadí. Cíl hry: Zbourejte postupně město Paheli!

Pozor:

Váš tým musí projít každou předloženou zkouškou. Plňte jednotlivé výzvy a proměňujte jejich okolí v písek.

Připraveni?

Vezměte svoje figurky a vkročte na herní plán. Zopakujte heslo: Jsme připraveni na Tahadí.

„Paheli,“ zamumlala Fání a chvíli to slovo poválela na jazyku. Vzpomněla si, že ho viděla napsané na jednom z DVD s bollywoodskými filmy, které si její mamka půjčila od někoho na tržišti. „Hádanka,“ vysvětlila jí tehdy maminka. „Otázka, která vyžaduje odpověď.“

„Zajímavé.“

Es si od Alexe tabulku vzala. „To je všechno? Co se stane, když výzvu nesplníme?“

„O tom se tam nepíše,“ řekl Alex. Fání vytrhla Es tabulku z ruky a otáčela ji v prstech sem a tam, jak se zoufale chtěla

dozvědět víc. Její pátrání přerušily zvuky čehosi, co se blížilo podél její komody – rychlé cupitání velmi malých a velmi dychtivých nožiček.

„Ahmede!“ zaburácela Fáří. „Co tu děláš?“

„Jsem připravený na Tahadí!“ zajčel Ahmed. Vrhł se vpřed a hmátl po figurce bez tváře. Jenže už to figurka bez tváře *nebyla*. Fáří viděla, jak se mu pod prsty proměňuje.

„Ahmede... ne...“, pokusila se mu klidně domluvit se staženým hrdlem. Samozřejmě se jí chtělo křičet, ale věděla, že to by ho jenom rozrušilo a ještě víc ponouklo něco provést. Skočila po něm. Jenže se jí vyhnul... proběhl kolem...

„Jsem připravený na Tahadí!“ zavřískal znova a divoce se smál, když vběhl... přímo na herní desku.

Jeden okamžik tam s nakročenou nohou ještě byl. A vteřinku potom najednou zmizel. Minaret uvnitř lucernového města zajiskřil jako prskavka a pokojem se rozeznělo hlasité *bum!*

Fáří jenom zírala na prázdné místo, kde před chvílí stál její bratříček. Na dřevěné tabulce v jejích ochablých rukou se objevila nová zpráva:

HRA ZAPOČALA.

KAPITOLA ČTVRTÁ



Na herním plánu, kde před chvilkou stál Ahmed, teď ležela jenom čtvrtá figurka. Už ani zdaleka nebyla beztvářá – měla roztomile šibalské (a stejnou měrou rozčilující) Ahmedovy rysy.

„Ahmede?“ zavolala Fáří nejistým, vysokým hlasem.

Podívala se na dřevěnou tabulku, kterou pořád držela, jestli na ní nenajde nějakou novou radu. Nějaké vodítko k tomu, kam se její bratr ztratil. Nic. Žádný návod na vrácení tahu, žádná horká linka při potížích, žádné instrukce, jak zachránit zmizelého mladšího sourozence. Zpráva zůstávala stejná.

HRA ZAPOČALA.

Fáří stála jako socha. Zdola slyšela slabé řinčení hrnců, zdvořilé mumláni dospělých a smích rozpustilých dětí.

„Dala ti to tvoje teta,“ ozval se Alex. Jeho hlas Fáří v uších zněl jako vzdálené zahučení, jako by ji někdo hodil

do hlubokého bazénu. Kdesi v koutku mysli věděla, že se z něho musí vyškrábat ven. Jinak Ahmeda zpátky nepřivede.

„Musíme ji najít,“ pobídla je Es.

Dívky se nemotorně postavily na nohy. Než se ale někam dostaly, Alex chytil Fáří za rukáv.

„Nevšimne si tvoje mamka, že s námi Ahmed není?“

Fáří se sevřelo hrdlo. Naštěstí ji odpovědi ušetřila Es.

„Proč by měla? Klidně by si mohl hrát tady nebo... nebo být na záchodě. Najdeme ho dřív, než se po něm vůbec začne shánět,“ prohlásila Es.

Když se ovšem Fáří natáhla po klice, dveře se najednou rozrazily. S šátkem sklouzávajícím po lesklých černých vlnách, očima dokořán a třesoucími se prsty stála na prahu jediná osoba, která jim teď mohla pomoci. Teta Zohra. Sevrhla Fáří za ramena a zadívala se jí do očí.

„Jste v pořádku? Měla jsem dojem, že slyším nějakou ránu.“

„Masi Zohro, Ahmedovi se něco stalo,“ vyhrkla Fáří, „a já nevím, co teď.“

Teta Zohra už ale přes její hlavu zahlédla, jak si v pokoji na písečné pokrývce hoví herní deska. Při tom pohledu se zachvěla. „Ale ne. Ach Bože, jen to ne.“

Vrhla se přímo k hernímu plánu, ale než na něj stačila vstoupit, celou hrou projel náhlý otřes. Kolem lucerny se teď vznášela oslnivá aura. Teta ustoupila o krok zpět, sykovavě se nadechla a foukala si na tenké prsty, jako by se popálila.

„Masi Zohro,“ zkusila to znovu Fáří. „Ta hra... Tahadí: Hra krve a písku... chtěli jsme si ji zahrát. Ahmed tu normálně byl. A teď je pryč.“

Tetě Zohře se z tváří vytratila veškerá barva, napřed zbledla a potom zezelenala.

Fáří pokračovala a snažila se vysvětlovat co nejrychleji. „Ahmed se vynořil zničehonic. Musel se tu schovávat. Chtěl s námi hrát taky, a tak čapnul jednu figurku... a zmizel.“

Zmizel. Když to řekla nahlas, znělo to hrozivě skutečně a definitivně.

Jenže teta Zohra se pořád tvářila naprosto zmateně. „Ne... tahle hra... ne, ne, ne.“

Začala rázovat sem a tam. „Tahle hra se vám neměla dostat do rukou. Neměla se tu jen tak válet. Zabalila jsem ti nějaké knížky...“

„Takže nebyla pro mě?“

„Nebudu se vás ptát, jak jste ji našli. Ona má... má vlastní vůli.“ Teta Zohra se prudce zarazila. „A ty slavíš dvanácté narozeniny.“ Znovu se odmlčela a v očích se jí zaleskly slzy. „Nikdy jsem... nikdy bych... Ta hra mě zničila. Vyloučila mě ven za to, že jsem odmítla dokončit její výzvy. A tak jsem už nikdy nenašla svého přítele, který zůstal uvnitř. Nechala jsem si ji, i když jsem ji nenáviděla. Sice mě napadlo ji hodit do moře, ale bála jsem se, že ji někdo najde a bude trpět další dítě. A přesně to se teď stalo.“

Fáří, Es a Alex ji ochromeně sledovali.

„Vábí k sobě děti.“ Natáhla před sebe prsty a k Fářině zděšení byly nateklé a hrály všemi barvami, jako by si je teta spálila o rozžhavený rendlík.

„Ale co Ahmed?!“ zvolal Alex. „Ta hra ho spolkla!“

„Jak je to dlouho?“ zeptala se teta Zohra.

„Jenom pár minut,“ odpověděla Es.

„Aspoň že tak. To znamená, že se nemohl dostat daleko. Ale nemáme moc času. Poslouchejte mě.“ Ještě pořád byla celá roztřesená a uplakaná, ale už jim jasným hlasem vysvětlovala: „Budete se do té hry muset pustit a projít všemi úkoly. Pálí vám to – mnohem víc než mně, když jsem byla ve vašem věku. Strůjce bude bavit hrát s někým, jako jste vy – důstojní protivníci ho nadchnou, obzvlášť po tak dlouhé době. Využijte to proti němu. Jste silný tým. Pomáhejte si. Mezi plněním úkolů hledejte Ahmeda a dostaňte se odtamtud, jak nejrychleji to půjde. Dřív, než se hra zase obnoví. Vyhrajete a zničíte ji, ale když prohrajete, zůstanete v ní trčet navěky. Teď už jděte! Kvůli Ahmedovi. Jiná možnost není.“

KAPITOLA PÁTÁ



Báň hry zrádně světélkovala v odpoledním sluníčku, sváděla prsty, aby pohladily její hladké stěny, a oči, aby nakoukly skrz skleněná okénka a kochaly se trpasličím královstvím rozkládajícím se uvnitř té obří lucerny vyrůstající z herní desky. Na písčných dunách se tyčily maličké paláce, za jejichž zdmi byste si představili život královské rodiny velikosti cínových vojáků, sultány usazené na zlatých trůnech ozdobených hedvábím a jejich krásné dcery s vlasy po pás, jak nechávají dlouhé prameny volně splývat k zemi a jemňoučkými prsty si z nich vyčesávají uvízlé kvítky.

Fáří zněl hlavou tetin hlas, napůl jako samet a napůl jako smirkový papír: *Ta hra mě zničila. Vyloučila mě ven za to, že jsem odmítla dokončit její výzvy. A tak jsem už nikdy nenašla svého přítele, který zůstal uvnitř.*

Takhle to s jejím bratrem nedopadne.

Zatnula pěsti a napřímila se, až se její přátelé polekali. „Já tu hru vyhraju a dostanu Ahmeda ven. Prostě musím.“

Neočekávala, že se k ní její kamarádi přidají. Proč by měli? Vždyť se poslední dobou sotva stýkali, před pouhými několika minutami si s nimi sotva měla co říct – proč by se kvůli ní vystavovali nebezpečí? Za Ahmeda byla zodpovědná jenom ona.

„Jdu do toho s tebou,“ prohlásila Es pevně.

Alex zašilhal na dřevěnou tabulku, kterou měl položenou na kolenou. „Teď už přece hrát musíme.“

Srdce jí poskočilo radostí.

„Tak fajn.“ Fáří popadla svou figurku.

Esina postavička se válela na kraji desky. Taky ji zvedla a odkašlala si. „Ehm, haló? Teď už jsme připravení.“

„Hádám, že abychom začali, nemůžeme říct prostě jenom tak něco,“ poznamenal Alex. „Musíme říct přesně ta slova z návodu.“

Když konečně všichni drželi své figurky pevně v rukou, vstoupili na herní plán a Fáří zarecitovala: „Jsme připraveni na Tahadí!“

Svět se rozkomíhal.

Fáří se z toho divoce rozhoupal žaludek. Každíčkou částí těla cítila, jako by svištěla na horské dráze, která sebou smýká sem a tam. Neodvažovala se otevřít oči ve strachu, že by jí vyletěly z důlků. Byla schopná jenom dýchat a ječet, kdykoliv se s ní svět propadl. Nijak ji neuklidňovalo, že spolu s ní vřeští i její kamarádi.